

Tema 22: Euharistija (II)

Sveta misa uprisutnjuje u svakodnevnom liturgijskom životu Crkve jedinu žrtvu našeg otkupljenja. Misa je jedina i prava žrtva jer sakramentalno uprisutnjuje jednu, savršenu i konačnu žrtvu križa. Vjernici mogu i trebaju sudjelovati u prinošenju euharistijske žrtve. Želja za primanjem svete pričesti treba uvijek biti prisutna u kršćanima: ono što hrana proizvodi u tijelu za dobro tjelesnog života, Euharistija proizvodi u duši.

23.12.2023.

Članak poslušajte [ovdje](#).

Žrtvena dimenzija svete mise

Sveta misa je žrtva u pravom smislu te riječi i to na jedinstven način. Ova žrtva je "nova" u usporedbi sa žrtvama prirodnih religija i obrednim žrtvama Starog zavjeta. Sveta misa je žrtva jer nanovo predstavlja (to jest, uprisutnjuje), u liturgijskom slavlju Crkve i u našem vremenu, jedinu žrtvu našeg otkupljenja. Misa je spomen na tu žrtvu i primjenjuje plod Kristova sebedarja na križu (usp. Katekizam, 1362-1367).

Svaki put kada slavi euharistiju, Crkva je pozvana prihvatiti dar koji joj Krist nudi. Na taj način Crkva sudjeluje u žrtvi svoga Gospodina,

prinoseći je s njime Ocu za spasenje svijeta. Stoga možemo ustvrditi da je sveta misa žrtva Krista i Crkve.

Pogledajmo pobliže ova dva aspekta (Kristovu žrtvu i žrtvu Crkve) euharistijskog otajstva.

Kao što smo upravo primijetili, sveta misa je prava i ispravna žrtva zbog svog izravnog odnosa – sakramentalnog identiteta – s jednom, savršenom i konačnom žrtvom križa.[1] Taj je odnos uspostavio Krist tijekom Posljednje večere. U ovom trenutku, naš Gospodin je apostolima, pod vidom ili pojavom kruha i vina, dao svoje Tijelo prineseno na žrtvu i svoju Krv prolivenu za oprostjenje grijeha. Tim je činom Krist u spomen-obredu anticipirao ono što se malo kasnije dogodilo na Golgoti. Od tada Crkva, pod vodstvom i snagom Duha Svetoga, nikada nije prestala ispunjavati Kristovu zapovijed o ponavljanju ovog obreda: „Ovo činite

meni na spomen [kao moj spomen]" (Lk 22,19; 1 Kor 11: 24-25). Tako Crkva "naviješta" (čini prisutnom riječju i sakramentom) smrt našega Gospodina (tj. njegovu žrtvu: usp. Ef 5,2; Heb 9,26), „dok ponovno ne dođe" (dakle, Euharistija također naviješta Kristovu slavno Uskrsnuće i Uzašašće) (usp. 1 Kor 11,26).

Ovaj navještaj, koji je sakramentalni navještaj Kristova vazmenog otajstva, ima posebnu djelotvornost. To je zato što euharistija ne samo da predstavlja Kristovu otkupiteljsku žrtvu u znakovima ili likovima, već zato što je u ovom sakramentu njegova žrtva također istinski prisutna. Osoba i spasonosni događaj koji se obilježava doista su živi i postoje. Katekizam Katoličke Crkve to ovako izražava: „Euharistija je spomen Kristove Pashe, prikazivanje i sakramentalni prinos njegove jedinstvene žrtve, u liturgiji Crkve koja je njegovo Tijelo" (br. 1362).

Stoga, kada Crkva slavi euharistiju, posvetom kruha i vina u Tijelo i Krv Kristovu, prisutna je ista žrtva na Golgoti, sada slavna: isti svećenik, Isus Krist; isti čin žrtvenog prinošenja (prvotni prinos križa) neodvojivo povezan sa Kristovom sakramentalnom prisutnošću. Ovaj prinos ostaje uvijek prisutan u uskrsnom i slavnom Kristu.[2]

Mijenja se samo vanjska manifestacija tog prinosa. Na Kalvariji se to očitovanje događa u Muci i Smrti na križu. U misi se to događa kroz spomen-sakrament: dvostruku posvetu kruha i vina u kontekstu euharistijske molitve. Dakle, euharistija donosi sakramentalnu sliku Kristova žrtvovanja na križu.

Euharistija, žrtva Krista i Crkve

Sveta misa je žrtva Krista i Crkve, jer svaki put kada se slavi euharistijsko otajstvo Crkva sudjeluje u žrtvi svoga

Gospodina. U tim trenucima ona ulazi u zajedništvo s Kristom – s njegovim žrtvenim prinosom Ocu – i s dobrima Otkupljenja koja nam je priskrbio. Cijela se Crkva prinosi u Kristu, Ocu, po Duhu Svetom. Tu istinu o vlastitoj žrtvi Crkve potvrđuje živa predaja Crkve, kako u tekstovima liturgije tako i u nauku otaca Crkve i Učiteljstva (usp. Katekizam, 1368-1370). Temelj ove doktrine nalazi se u načelu jedinstva i suradnje između Krista i udova njegova Tijela. Drugi vatikanski sabor jasno govori o tom jedinstvu, opisujući liturgiju kao „ovo veliko djelo u kojem se Bog savršeno proslavlja i ljudi posvećuju. Crkva je Njegova ljubljena Zaručnica koja poziva svoga Gospodina i po Njemu nudi štovanje Vječnom Ocu” (Sacrosanctum Concilium, 7).

Sudjelovanje Crkve – hijerarhijski ustrojenog Božjeg naroda – u prinošenju euharistijske žrtve

ukorijenjeno je u samoj Isusovoj zapovijedi: „Ovo činite meni na spomen [kao moj spomen]”, i odražava se u liturgijskom *formula memores... offerimus... [tibi Pater]... gratias agentes... hoc sacrificium:* „dok slavimo spomendan...prinosimo... tebi, Oče... zahvaljujući... ovoj žrtvi ”, često korištena u euharistijskim molitvama drevne Crkve[3], a isto tako prisutna i u današnjim euharistijskim molitvama.[4]

Kako svjedoče tekstovi euharistijskog bogoslužja, vjernici nisu puki gledatelji bogoslužja koje vrši svećenik slavitelj. U prinošenju euharistijske žrtve mogu i trebaju sudjelovati svi vjernici, jer su po krštenju utjelovljeni u Krista i dio su „roda izabranoga, kraljevskoga svećenstva, svetog puka, naroda Božjega...” (1 Pet 2,9). To jest, vjernici pripadaju novom Božjem narodu u Kristu, koji sam naš

Gospodin nastavlja okupljati oko sebe, tako da od jednog do drugog kraja zemlje ovaj narod može prinijeti savršenu žrtvu njegovu imenu (usp. Mal 1,10-11). Vjernici ne prinose samo duhovno štovanje žrtve vlastitih djela i cijeloga života, nego i – u Kristu i s Kristom – čistu, svetu i bezgrešnu Žrtvu, a to je sam naš Gospodin. Ta žrtva Crkve u svetoj misi, uz Kristovu, uključuje vršenje zajedničkog svećeništva vjernika.

Crkva, u jedinstvu s Kristom, ne samo da prinosi euharistijsku žrtvu, nego je i sama prinesena u Njemu, budući da je kao Tijelo Kristovo i Zaručnica Kristova Crkva neodvojivo povezana sa svojom Glavom i Zaručnikom.

Sama euharistijska liturgija ne propušta izraziti sudjelovanje Crkve, djelovanjem Duha Svetoga, u Kristovoj žrtvi: „Pogledaj, Gospodine, na prinos Crkve svoje, onu istu žrtvu

po kojoj si nam darovao pomirenje: okrijepi nas Tijelom i Krvlju Sina svoga, ispunu njegovim Svetim Duhom te u Kristu budemo jedno tijelo i jedan duh...” [5] Na sličan način Crkva traži u IV. euharistijskoj molitvi: „Pogledaj, Gospodine, na Žrtvu koju ti sam pripravi Crkvi svojoj i dobrostivo daj da svi pričesnici ovoga jednog kruha i kaleža, Duhom Svetim sabrani u jedno tijelo, u Kristu postanu živa žrtva na hvalu slave tvoje.”

Sudjelovanje vjernika u svetoj misi sastoji se ponajprije u nutarnjem sjedinjavanju s Kristovom žrtvom, prisutnom na oltaru po službi svećenika slavitelja.

To sudjelovanje članova Crkve od temeljne je važnosti za kršćanski život. Svi su vjernici pozvani sudjelovati u svetoj misi vršeći svoje kraljevsko svećeništvo. Čine to s nakanom da vlastite živote bez mrlje

grijeha prinesu Ocu, s Kristom, bezgrešnom Žrtvom, u duhovnoj žrtvi, donoseći Mu, sa sinovskom ljubavlju i zahvalnošću, sve što su od Njega primili.

Vjernici se trebaju brinuti da sveta misa doista bude središte i korijen njihova nutarnjeg života[6], usmjeravajući cijeli svoj dan, svoj rad i sva svoja djelovanja prema njoj. Ova euharistijska dimenzija njihova života ključno je očitovanje “svećeničke duše” koju posjeduju svi krštenici.

Ciljevi i plodovi svete mise

Sveta misa, u mjeri u kojoj je sakramentalno ponovno prikazanje Kristove žrtve, ima iste ciljeve kao i žrtva križa.[7] Ti ciljevi su: cilj slave (hvaljenje i klanjanje Bogu Ocu, preko Sina, u Duhu Svetom); euharistijski cilj (zahvala Bogu za stvaranje i otkupljenje); pomirbeni cilj (pokajanje Bogu za naše grijehe);

i molitveni cilj (molba Bogu za njegove darove i milosti). Ova četiri cilja izražena su u različitim molitvama koje čine dio liturgijskog slavlja euharistije, a posebno u Slava, Vjerovanju, različitim dijelovima euharistijske molitve, Očenašu i molitvama vlastitim svakoj misi: Ulazna molitva, Molitva nad darovima, Molitva poslije pričesti.

Izraz “plodovi mise” odnosi se na učinke koje spasonosna snaga križa, prisutna u euharistijskoj žrtvi, stvara u osobama kada to slobodno prihvaćaju u vjeri, nadi i ljubavi prema Otkupitelju. Ti plodovi temeljno uključuju rast u posvetnoj milosti i intenzivnije suobličavanje osobe Kristu, prema specifičnom načinu na koji nam Euharistija nudi te darove.

Takvi plodovi svetosti nisu prisutni na isti način kod svih onih koji sudjeluju u euharistijskoj žrtvi; bit će

veći ili manji prema načinu na koji pojedinac sudjeluje u liturgijskom slavlju i prema mjeri svoje vjere i pobožnosti. Stoga u plodovima svete mise na različite načine sudjeluju: cijela Crkva; svećenik koji slavi i oni koji sjedinjeni s njim sudjeluju u euharistijskom slavlju; oni koji su bez sudjelovanja u misi duhovno sjedinjeni sa svećenikom koji slavi; i oni za koje se misa primjenjuje, koji mogu biti živi ili preminuli.[8]

Kada svećenik prima novčanu naknadu za primjenu plodova mise na određenu nakanu, on je to ozbiljno obvezan učiniti.[9]

Euharistija, vazmena gozba Crkve

„Sveta Euharistija je vazmena gozba utoliko što Krist sakramentalno predstavlja svoju Pashu [Kristov prijelaz s ovoga svijeta k Ocu kroz njegovu muku, smrt, uskrsnuće i slavno uzašašće],[10] i daje nam svoje Tijelo i Krv, ponuđenu kao

hranu i piće, sjedinjujući nas sa sobom i jedne s drugima u svojoj žrtvi” (Kompendij, 287).

„Misa je ujedno i neodvojivo žrtveni spomendan u kojem se ovjekovječuje žrtva križa i sveta gozba pričesti tijelom i krvlju Gospodnjom. Ali slavlje euharistijske žrtve u cijelosti je usmjereno prema intimnom jedinstvu vjernika s Kristom po pričesti. Pričestiti se znači primiti samoga Krista koji se za nas prinio na križu” (Katekizam, 1382).

Sвета pričest, koju je Krist zapovjedio („Uzmite, jedite..., pijte iz nje svi...”: Mt 26,26-28; usp. Mk 14,22-24; Lk 22,14-20; 1 Kor 11, 23-26), dio je temeljne strukture euharistijskog slavlja. Kristovo sebedarje kao hrana za čovječanstvo dobiva svoj puni smisao tek kada ga vjernici primaju kao hranu vječnog života. Samo ovim primanjem Tijela i Krvi našega Gospodina dolazi do pravog

ostvarenja Kristovog spomendana.

[11] Stoga Crkva toplo preporuča sakramentalno pričešćivanje svima koji sudjeluju u euharistijskom slavlju i koji su ispravno raspoloženi dostojno primiti Presveti Sakrament.
[12]

Obećavajući nam Euharistiju, Isus je rekao da je ta hrana ne samo korisna, nego i neophodna za njegove učenike: „Zaista, zaista, kažem vam, ako ne jedete tijela Sina Čovječjega i ne pijete krvi njegove, nemate život u sebi” (Iv 6,53).

Kao što nas prirodna hrana održava na životu i daje snagu za ovozemaljski život, na sličan način euharistija održava kršćanski život u Kristu, primljen u krštenju. Tijelo i Krv Kristova daju njegovim sljedbenicima potrebnu snagu da budu vjerni našem Gospodinu na zemlji, sve dok ne stignu do Oca na Nebu. Pričest, dakle, nije element koji

se kršćanskom životu može dodati po vlastitom nahodañju; nije samo za odabrani broj vjernika koji su posebno predani poslanju Crkve. Naprotiv, sakramentalna pričest životna je potreba za svakoga: samo oni koji se hrane samim Kristovim životom mogu živjeti u Kristu i širiti njegovo Evandjelje.

Želja za primanjem svete pričesti treba uvijek biti prisutna u kršćanima, kao što i volja za postizanjem konačnog cilja našega života treba biti trajna. Ta želja za primanjem pričesti, bila ona izričita ili barem implicitna, nužna je za postizanje spasenja.

Štoviše, primanje pričesti je zapravo nužno, uz nužnost crkvenog propisa, za sve kršćane koji se koriste razumom: „Crkva obvezuje vjernike . . . pripremljene sakramentom pomirenja, primiti euharistiju barem jednom godišnje, ako je

moguće u uskrsnom vremenu” (Katekizam, 1389). Ova crkvena zapovijed samo je minimum, koji neće uvijek biti dovoljan za razvoj autentičnog kršćanskog života. Stoga sama Crkva „snažno potiče vjernike da primaju svetu euharistiju nedjeljom i blagdanima, ili još češće, čak i svaki dan” (Katekizam, 1389).

Redoviti djelitelji svete pričesti su biskup, svećenik i đakon.[13] Akolit je trajni izvanredni služitelj pričesti.[14] Drugi vjernici mogu biti izvanredni službenici pričesti kada im mjesni ordinarij da tu zadaću, kada se ocijeni da je to potrebno za pastoralnu korist vjernika, a nema svećenika, đakona ili akolita.[15]

„Vjernicima nije dopušteno ‘uzimati . . . sami po sebi . . . a još manje pri ruci . . . od jednoga do drugoga svetu hostija ili sveti kalež.’ [16] S obzirom na ovu normu trebamo imati na umu da pričest služi kao sveti znak; taj

znak treba pokazati da je euharistija Božji dar čovjeku. Stoga, u podjeli Euharistije u normalnim okolnostima, treba razlikovati službenika koji dijeli dar, kojeg je ponudio sam Krist, i subjekta koji taj dar prima sa zahvalnošću, u vjeri i ljubavi.

Pravilne odredbe za primanje svete pričesti

Da bismo se dostojno pričestili potrebno je biti u milosti Božjoj. „Tko god jede kruh ili pije čašu Gospodnju nedostojno,“ naviješta sveti Pavao, „bit će krivac tijela i krvi Gospodnje. Neka se dakle svatko ispita pa tada od kruha jede i iz čaše pije. Jer tko jede i pije, sud sebi jede i pije ako ne razlikuje Tijela“ (1 Kor 11,27-29).

Stoga nitko ne smije pristupiti svetoj Euharistiji sa sviješću smrtnog grijeha, ma koliko skrušen mislio da je, a da prije toga nije pristupio

sakramentalnoj ispovijedi (usp. Katekizam, 1385).[17]

Plodonosno primanje pričesti zahtijeva, osim biti u Božjoj milosti, ozbiljan napor da se s najvećom mogućom pobožnošću primi naš Gospodin: priprava (kako u trenucima neposredno prije pričesti, tako i u udaljenijim trenucima); stav sjećanja; djela ljubavi i zadovoljštine, klanjanja, poniznosti, zahvaljivanja itd.

Dispozicije tijela:

— *Unutarnje poštovanje pred svetom Euharistijom kruhu treba se odraziti i na tijelu. Crkva nalaže post prije pričesti. Za vjernike latinskog obreda ovaj se post sastoji u uzdržavanju od svake hrane i pića (osim vode i lijekova) jedan sat prije pričesti (usp. Zakonik kanonskog prava, kan. 919 § 1). Također treba voditi računa da se osigura –*

među ostalim aspektima – čistoću tijela, prikladno odijevanje, kao i geste štovanja koje pokazuju poštovanje i ljubav prema našem Gospodinu, prisutnom u Presvetom Sakramentu (usp. Katekizam, 1387).

— Tradicionalni način primanja svete pričesti u latinskom obredu (plod vjere, ljubavi i stoljetne pobožnosti Crkve) je na koljenima i na usta. Razlozi koji su doveli do ovog pobožnog i vrlo starog običaja još uvijek vrijede. Također je moguće pričešćivati se stojeći, a u nekim je biskupijama dopušteno – nikada nije nametnuto – pričešćivanje u ruku.[18]

Crkveni propis o pričešćivanju obvezan je iz uporabe razuma. Važno je dobro se pripremiti i ne odgađati Prvu pričest djece: „Pustite djecu, ne branite im; jer takvima pripada kraljevstvo Božje” (Mk 10,14).[19]

Da bi mogla primiti prvu pričest, djeca moraju prema svojim sposobnostima

poznavati glavna otajstva vjere i znati razlikovati euharistijski kruh od običnog kruha. „Dužnost je prvenstveno roditelja i onih koji ih zamjenjuju, kao i dužnost župnika, brinuti se da djeca koja su dosegla razum budu ispravno pripremljena i nakon obavljene sakramentalne ispovijedi budu okrijepljena ovom božanskom hranom što prije” (Zakonik kanonskog prava, kan. 914).

Učinci svete pričesti

Ono što hrana proizvodi u tijelu za dobro našeg fizičkog života, Euharistija proizvodi u duši, na neizmjerne uzvišeniji način, za dobro našeg duhovnog života. Ali dok se hrana upija u naše vlastito tijelo, primanjem svete pričesti mi smo ti koji se preobražavamo u Krista. Kao što je sveti Augustin osjetio kako mu naš Gospodin govori: „Niti ćeš mene, kao hranu svoga tijela, pretvoriti u sebe, nego ćeš se ti

obratiti u mene." [20] Po Euharistiji novi život u Kristu, započet u vjerniku krštenjem (usp. Rim 6,3-4; Gal 3,27-28), može sazrijeti i rasti do svoje punine (usp. Ef 4,13), omogućujući kršćanima da postignu ideal koji opisuje sv. Pavao „Ne živim više ja, nego živi u meni Krist” (Gal 2,20). [21]

Euharistija nas stoga suobličuje Kristu, čini nas dionicima osobe i poslanja Sina, poistovjećuje nas s Kristovim nakanama i osjećajima i daje nam snagu da ljubimo onako kako Krist od nas traži da ljubimo (usp. Iv 13,34-35). Euharistija proizvodi te učinke kako bi zapalila sve muškarce i žene našeg vremena vatrom božanske ljubavi koju je Krist došao donijeti na zemlju (usp. Lk 12,49). Svi ovi plodovi trebali bi se očitovati u našem životu: „Ako smo obnovljeni primanjem tijela našega Gospodina, trebamo to pokazati. Pomolimo se da naše misli budu

iskrene, pune mira, sebedarja i služenja. Pomolimo se da budemo iskreni i jasni u onome što govorimo – prava stvar u pravo vrijeme – kako bismo tješili i pomagali, a posebno donosili Božje svjetlo drugima. Pomolimo se da naši postupci budu dosljedni, učinkoviti i ispravni, tako da odaju ‘miomiris Kristov’ [usp. 2 Kor 2,15], evocirajući njegov način postupanja.”[22]

Po svetoj pričesti Bog nam daje povećanje milosti i kreposti. On također oprašta lake grijeha, uklanja vremenite kazne, čuva nas od budućih smrtnih grijeha i daje ustrajnost u činjenju dobra. Ukratko, Bog nas približava k sebi (usp. Katekizam, 1394-1395). Međutim, Euharistija nije ustanovljena za oproštenje smrtnih grijeha; ovo je djelovanje specifično za sakrament ispovijedi (usp. Katekizam, 1395).

Euharistija ostvaruje jedinstvo svih vjernika, a to je jedinstvo Crkve, otajstvenog Tijela Kristova (usp. Katekizam, 1396).

Euharistija je zalog i jamstvo buduće slave, odnosno budućeg uskrsnuća i vječnog i blaženog života s jednim Bogom u trima božanskim osobama, s anđelima i svim svetima (usp. Katekizam, 1419).

Euharistijsko štovanje izvan svete mise

Vjera u stvarnu Kristovu prisutnost u Euharistiji navela je Crkvu da Presvetom Sakramentu ponudi štovanje (to jest, klanjanje koje pripada Bogu), kako tijekom liturgije mise (zbog čega je Crkva naznačila da kleknemo ili se duboko naklonimo pred posvećenim česticama) i izvan euharistijskog slavlja. Crkva njeguje to bogoslužje izvan mise tako što posvećuje najveću brigu posvećenim hostijama u svetohraništu,

prikazujući ih vjernicima na svečano štovanje i noseći ih u procesiji (usp. Katekizam, 1378).

Sveta Euharistija se čuva u svetohraništu Crkve:[23]

– Kako bi mogli pričestiti bolesnike i druge vjernike koji nisu u mogućnosti sudjelovati na svetoj misi.

– Štoviše, kako bi Crkva mogla štovati Boga našega Gospodina u Presvetom Sakramentu (na poseban način za vrijeme izlaganja Presvete Euharistije, kod blagoslova s Presvetim, u procesiji s Presvetim na svetkovinu Tijela i Krvi Kristove itd.).

– I kako bi se vjernici uz česte posjete uvijek mogli klanjati Kristu u Presvetom Sakramentu. U tom pogledu sveti Ivan Pavao II. piše: „Crkva i svijet imaju veliku potrebu za euharistijskim bogoslužjem. Isus nas čeka u ovom sakramentu ljubavi.

Budimo velikodušni sa svojim vremenom idući mu ususret u klanjanju i u kontemplaciji koja je puna vjere i spremna iskupiti se za velike pogreške i zločine svijeta. Neka naše klanjanje nikada ne prestane.”[24]

Dva su velika liturgijska blagdana na koja se ovo sveto otajstvo slavi na poseban način: Veliki četvrtak (spomen ustanovljenja euharistije i svetog reda) i svetkovina Tijela i Krvi Kristove (osobito usmjerena na klanjanje i razmatranje našega Gospodina u euharistiji).

.....

Osnovna literatura

Katekizam Katoličke Crkve,
1356-1405.

.....

Preporučena literatura

Sveti Ivan Pavao II., Enciklika, Ecclesia de Eucharistia (17. travnja 2003.).

Papa Benedikt XVI., Apostolska pobudnica Sacramentum caritatis (22. veljače 2007.).

Papa Franjo, Kateheza o svetoj misi (studen 2017. – travanj 2018.).

Sveti Josemaría Escrivá, Homilija Euharistija, otajstvo vjere i ljubavi, u Susret s Kristom, 83-94; Homilija na blagdan Tijelova, ibid, 150-161

[1] Katekizam to jasno izražava: “Kristova žrtva i euharistijska žrtva su jedna jedina žrtva” (1367).

[2] Usp. Katekizam, 1085.

[3] Usp. Euharistijska molitva apostolske tradicije svetoga Hipolita; Anafora Addai i Mari; Anafora svetog Marka.

[4] Usp. Rimski misal, Euharistijska molitva I (Unde et memores i Supra quae); Euharistijska molitva III (Memores igitur; Respice, quaesumus i Ipse nos tibi); slične izraze nalazimo u euharistijskim molitvama II i IV.

[5] Rimski misal, Euharistijska molitva III.

[6] Usp. Sveti Josemaría, Susret s Kristom, 87.

[7] Ova istovjetnost ciljeva ne temelji se samo na nakani Crkve koja slavi misu, nego prije svega na sakramentalnoj prisutnosti samoga Krista: u Njemu su ciljevi za koje je On ponudio svoj život Ocu još prisutni i djelotvorni (usp. Rim 8,34; Heb 7,25).

[8] Prinos ili "primjena" mise na određenu nakanu, o kojoj govorimo (posebna zagovorna molitva) ne znači da se spasenje prenosi u nekoj vrsti automatskog procesa; Milost ne dolazi vjernicima automatski, nego u mjeri njihova sjedinjenja s Bogom po vjeri, nadi i ljubavi.

[9] Usp. Zakonik kanonskog prava, kanoni 945-958 (prikaz, ostalo).
Ovom posebnom nakanom za misu svećenik celebrant ne isključuje druge članove Crkve, niti cijelo čovječanstvo, od blagoslova euharistijske žrtve. Umjesto toga, on jednostavno ima na umu neke od vjernika na poseban način.

[10] Izraz Pasha dolazi iz hebrejskog i izvorno znači "prolaz" ili "tranzit". U Knjizi Izlaska, gdje se pripovijeda o prvoj hebrejskoj Pashi (usp. Izl 12,1-14 i Izl 12,21-27), ovaj je pojam povezan s glagolom "prijeći", s prolaskom Gospodnjim i njegovog

anđela u noći oslobođenja Izabranog naroda (kada je židovski narod slavio Pashalnu večeru), te na “prelazak” Božjeg naroda iz egipatskog ropstva u slobodu obećane zemlje.

[11] Ova istina ne znači da je bez pričesti svih prisutnih euharistijsko slavlje nevaljano; niti da se svi moraju pričestiti pod obje vrste; takva je pričest potrebna samo svećeniku slavljeniku.

[12] Usp. Opće upute Rimskog misala, 80; Sveti Ivan Pavao II., *Ecclesia de Eucharistia*, 16; Kongregacija za bogoštovlje i stegu sakramenata, *Instruction Redemptionis Sacramentum*, 81-83; 88-89 (prikaz, ostalo).

[13] Usp. Zakonik kanonskog prava, kan. 910; Opće upute za Rimski misal, 92-94.

[14] Usp. Zakonik kanonskog prava, kan. 910. stavak 2.; Opće upute

Rimskog misala, 98; Kongregacija za bogoštovlje i stegu sakramenata, Instruction Redemptionis Sacramentum, 154-160.

[15] Usp. Zakonik kanonskog prava, kan. 910 § 2, i kan. 230. st. 3.; Opća uputa Rimskog misala, 100 i 162; Kongregacija za bogoštovlje i stegu sakramenata, Instruction Redemptionis Sacramentum, 88.

[16] Kongregacija za bogoštovlje i stegu sakramenata, Instruction Redemptionis Sacramentum, 94; usp. Opće upute Rimskog misala, 160.

[17] Što se tiče situacije rastavljenih osoba koje su se ponovno civilno vjenčale (ili kršćana koji nevjenčano žive zajedno), Crkva smatra da se „nalaze u situaciji koja se objektivno kosi s Božjim zakonom. Zbog toga ne mogu primiti euharistijsku pričest sve dok to stanje traje” (Katekizam, 1650). Međutim, ako se pokaju i prime sakrament pokore, ponovno

mogu pristupiti pričesti; osim ove situacije, međutim, trebamo imati na umu da se sakramentalno odrješenje “može dati samo onima koji su, kajuci se što su prekršili znak Saveza i vjernosti Kristu, iskreno spremni poduzeti način života koji nije više u suprotnosti s nerazrješivošću braka. To u praksi znači da kada iz ozbiljnih razloga, kao što je na primjer odgoj djece, muškarac i žena ne mogu zadovoljiti obvezu rastave, oni 'preuzimaju na sebe dužnost živjeti u potpunoj uzdržljivosti, tj. uzdržavanje od čina vlastitih bračnim parovima” (Sveti Ivan Pavao II., *Familiaris Consortio*, 84). O ovom pitanju vidi također naznake koje je dao papa Benedikt XVI., *Sacramentum Caritatis*, 29, i papa Franjo, *Amoris Laetitia*, 296-306.

[18] Usp. Sveti Ivan Pavao II., *Pismo Dominicæ Cenæ*, 11; *Opće upute Rimskog misala*, 161; Kongregacija za bogoštovlje i stegu sakramenata,

Instruction Redemptionis
Sacramentum, 92.

[19] Usp. Sveti Pio X., Quam
Singulari, I: Denzinger, Enchiridion
Symbolorum, 3530; Zakonik
kanonskog prava, kan. 913-914;
Kongregacija za bogoštovlje i stegu
sakramenata, Instruction
Redemptionis Sacramentum, 87.

[20] Sveti Augustin, Ispovijesti, 7, 10:
CSEL 38/1, 157; Engleski prijevod
online u Christian Classics Ethereal
Library.

[21] Jasno je da ako se spasonosni
učinci euharistije ne postižu
odjednom u svojoj punini, “to nije
zbog nedostatka Kristove moći, nego
čovjekove pobožnosti” (sveti Toma
Akvinski). , S.Th., q. 5, ad 3;

[22] Sveti Josemaría, Susret s
Kristom, 156.

[23] Usp. Sveti Pavao VI., *Mysterium fidei*, 56; Sveti Ivan Pavao II., *Ecclesia de Eucharistia*, 29; Kongregacija za bogoštovlje i stegu sakramenata, *Instruction Redemptionis Sacramentum*, 129-145; Papa Benedikt XVI., *Sacramentum caritatis*, 66-69.

[24] Sveti Ivan Pavao II., *Dominicae Cenaе*, 3.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/tema-22-euharistija-ii/](https://opusdei.org/hr-hr/article/tema-22-euharistija-ii/)
(30.03.2025.)